

Forfatter: Nansen, Betty

Titel: BREV TIL: Michaëlis, Karin FRA: Nansen, Betty (19uu-uu-uu)

Citation: Nansen, Betty: "BREV TIL: Michaëlis, Karin FRA: Nansen, Betty (19uu-uu-uu)", i *Kvindehjerter*, GYLDENDALSKE BOGHANDEL NORDISK FORLAG, s. 49. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002137185-000-shoot-L0021371850000006.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Kvindehjerter

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Lørdag Aften.

Jeg slog mine Øjne op i Morges med Følelsen af at vaagne til noget dejligt. Jeg tror, jeg gik og sang, mens jeg gjorde mig i Stand — jeg har ikke sunget en Tone i mange Maaneder. Saa skulde jeg til Behandling paa Anstalten, bagefter var jeg saa træt, at jeg sov to fulde Timer. Efter Middag kørte jeg over til Ulriksdal — jeg sad paa hele Turen og glædede mig til at skulle pludre med Dem.

Da jeg kom hjem ved Ottetiden laa der Post. Derimellem et Brev til W. Jeg var ifærd med at forandre Adressen, da jeg opdagede, at jeg kendte Udskriften, men kun ikke i Øjeblikket vidste, hvor jeg skulde føre den hen. Jeg gravede i min Hjerne, jeg havde set den spidse langstrakte Haandskrift før. Det var tydeligvis en Damehaand. Halvt i Tanker lugtede jeg til Konvolutten — ogsaa Parfumen kendte jeg, den ækle søde Moskuslugt. Med ét huskede jeg: Lola Falsen.

»Fru Lola« — jeg havde ikke set hende i 7—8 Aar, da jeg fik Øje paa hende i Parkettet den Aften, det nye Dramatiska Teatern blev aabnet. s. 50 Hun havde forresten ikke forandret sig synderligt. Hun var stadig den »skønne Lola« prydet med sæere Blomster — kun syntes jeg, hun tabte Kjolen lidt mere end før; eller maaske var det »de uforlignelige«, hvis svulmende Fedtfylde sprængte alle Baand.

4*

Hun var som sædvanlig i hvidt. Hun ringlede og raslede af Pinseliljer og Aakander og andre Jordens og Vandets Vækster. Og naturligvis hægtede hun sig paa Demidchof i Mellemakten, og saa gik det jo med »grand ami« og »cette chère comtesse qui ne m'aime pas, oh, la vilaine, et moi, qui l'aime tant«.

— Hun skræppede og rappede paa det modbydelige Fransk, som hun tror er vidunderligt, »parceque ce cher Demidchof le dit«.

Jeg kunde have kvalt hende det Skabedyr. Alle Mennesker kiggede paa os. Hun saà jo ogsaa i sin »personlig-kunstneriske« Udsmykning ud, som var hun sprunget ud af et Raritetskabinet.

Jeg var saa uangribelig uforskammet, som De siger, kun jeg kan være. Og jeg tænkte bagefter, hvor morsomme vi maa have set ud: hun i hele Maskerade-Garderoben, lille, firkantet og overfed, s. 51 jeg i min sorte Crepekjole — det var lige efter Kongens Død — høj og slank i mit korrekte Korset.

Heldigvis slap jeg for hende. Demidchof inviterede hende til Middag paa Grand næste Dag, hvor han vidste jeg var optaget. Og senere — —

Betzy, nu fik jeg Deres Brev. Det var kommet ind mellem nogle Aviser.

Kære, kære Ven — jeg har grædt over Dem, over mig selv, og over den stakkels, elendige Yvonne, over os allesammen tror jeg. Ak Betzy, Betzy, jeg kan ikke hjælpe Dem. Jeg véd intet, jeg forstaar intet — jeg kan intet forklare.

Jeg har Dag for Dag, Aar efter Aar, bygget Teorier op, der skulde passe i mit Kram. Jeg har vredet og vendt mine Følelser — jeg har trævlet mit Liv op i de usleste Bidder, jeg har troet, at naar min Kærlighed brast, da var det ikke min Skyld ... Og nu har et Ord af Dem omstyrtet hele denne Tro.

Niels siger, han har aldrig elsket Dem.

Hvis det nu er saadan, at jeg aldrig har elsket — aldrig har vidst, hvad Kærlighed var. Maaske s. 52 fødtes jeg med et koldt Hjærte — og saa har jeg i Aarevis gjort en anden ansvarlig.

Aa min Gud, nu er jeg igen i Mindernes skidne Pøl. Der har været Dage — dog næppe mange — i disse Aar, hvor jeg har skudt det fra mig. Men Gang paa Gang kommer det igen — bestandig det samme. Kan jeg da aldrig faa Klarhed? Skal jeg hele mit Liv fremmane og granske disse Minder, der burde være døde for længe, længe siden? Altid det samme Spørgsmaal: Hvorfor? Hvorfor skulde det glippe mellem ham og mig?

Vi er Venner. Vort Venskab er saa solidt underbygget, at det i Virkeligheden aldrig kan briste, selv om det nu og da kunde synes saa. Og saa er Hemmeligheden ved vor stolte Bygning maaske bare det, at vi er bleven skræml, for alle Tider skræmt inde i os selv — kunde det gaa i Stykker mellem os, da var overhovedet intet andet muligt.

Og alligevel har jeg Gang paa Gang villet friste Lykken, vidende, det var umuligt. Forklare det, hvo der kan. Er vi alle saadan? Denne Længsel og s. 53 Higen efter det umulige, er det den egentlige Livsdrift i os?

Er det Evighedstanken?

Er de store Tænkere klogere end vi andre? Solness bygger Barnekamre, fordi »det umulige« lokker og drager — det er hans eneste Forklaring.

Nansen, Betty, *Kvindehjærter*,

Betzy, nu De er alene, skulde De læse: Først Ibsen. Hans Geni forstod os — næsten. De andre gætter sig nu og da til det rigtige. Men saa raaber Kvinderne i tusindtunget Kor: Saadan er vi ikke.

Du gode Gud, hvor vi lyver. For os selv og for andre. Mest jo for at tækkes Mændene, der vil have os som hvide Lam med perennerende Jomfruelighed. Vi tør ikke vise os, som vi er — med de os af et naadigt Forsyn tildelte Drifter og Sanser. Og vover en enkelt at løfte Sløret, da faar hun Koblet efter sig, halsende og gøende, Kvinderne forrest. Tvi hende, Skøgen, ptøj — saadan er vi heldigvis ikke.

Kan De huske, De engang med hundrede Omskrivninger og Dikkedarer bebrejdede mig min s. 54 »Uforsigtighed«. Meningen var, at jeg viste mig sammen med Leon paa en Maade, der udelukkede enhver Tvivl. Jeg svarede høfligt og venligt ud i Luften, som man gør det, naar andre uopfordret blander sig i ens intime Liv . . .

Der var saamange særlige Omstændigheder med Leon. Det skulde betyde noget for mig, langt mere, end det i Virkeligheden gjorde, jeg vilde ligesom trodse Følelsen igennem hos mig selv — jeg maatte have Vidner, hvis jeg vilde svigte, Vidner, der kobede mit Navn til den, der skulde være Livet og Lykken for mig.

Men selv under andre og mindre højtidelige Omstændigheder har jeg vist samme »Uforsigtighed«. Gud hjælpe os — jeg har følt det som en Slags Mission at protestere aabenlyst mod de andres gemene Skinhellighed.

Resultatet er blevet, at der snart ikke er den Rendesten, hvori de ikke har slæbt mig — mens de selv holdt Stævnemøder i Smaagaderne.

Godnat Betzy — min nye Ven, tak for Deres gode Ord. Og hvor De skriver smukt. De er jo en hel Digter.

s. 55 Jeg blev saa højtidelig til Mode, da jeg læste om Brudetæppet, hvor Deres og hans Navn er syet ind.

Nu er I borte fra hinanden . . . Hvor Livet er underligt og sørgeligt.

Maizia.